Παρέμβαση (προσωπική μαρτυρία) του κ. Δημητρίου Ταντήλα, καθηγητή της Χειρουργικής του Α.Π.Θ., στην εκδήλωση για την Ενημέρωση για τις Μεταμοσχεύσεις

Date : 20 Μαρτίου, 2013

(Απομαγνητοφωνημένο κείμενο)

(**Η εκδήλωση έγινε στο αρχονταρίκι της Ιεράς Μονής Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου στις 10/3/2013**)

Πριν από δεκαπενταετία, εφημερεύων επιμελητής στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο, είχαμε μια κοπέλα 19 χρονών, μετά από ατύχημα και ήταν εγκεφαλικά νεκρή. Την κρατήσαμε ένα μήνα, σαράντα μέρες στον αναπνευστήρα και μετά, λοιπόν, κινητοποιήθηκε η ομάδα των μεταμοσχεύσεων για να πάρουν τα όργανα.

Όπως είπε κι ο κ. Καρακατσάνης πρέπει να υπογράψει αναισθησιολόγος, ένας νευρολόγος και ο θεράπων ιατρός. Οι δύο τα είχαν κανονίσει τα πάντα, πήραν υπογραφές, ετοιμαστήκαν τα χαρτιά όλα για τη μεταμόσχευση και περιμέναν, όμως, να πάρουν και τη δική μου υπογραφή, του θεράποντος χειρουργού.

Με ειδοποιούν λοιπόν αμέσως και πηγαίνω στο Ιπποκράτειο και μου λένε «έλα, υπέγραψε, για ν' αρχίσει η μεταμόσχευση». Λοιπόν, βέβαια το σπίτι μου από το Ιπποκράτειο είναι πέντε λεπτά με το αυτοκίνητο· εμένα μου φάνηκε χρόνος ολόκληρος μέχρι να φτάσω στο Ιπποκράτειο και προσευχήθηκα, να δω... λέω «Θεέ μου, φώτισέ με να μη γίνει αυτό που δεν πιστεύω».

Λοιπόν πράγματι πήγα στο Ιπποκράτειο, εκεί μπήκαμε στο γραφείο μου, μου φέρανε τα χαρτιά οι συνάδελφοι, να υπογράψω κι εγώ και να τελειώνει. Τους λέω, «δώστε μου, ευχαριστώ πολύ, περάστε έξω, φωνάξτε μου τη μητέρα μέσα». Λοιπόν, φωνάζουνε τη μητέρα μέσα και άρχισα να της κάνω μια ενημέρωση. Λέω ότι, η επιστήμη λέει ότι πέθανε. Εγώ σαν χειρουργός που πιστεύω, που είμαι Χριστιανός, δεν πιστεύω σ' αυτά τα πράγματα. Και κάτι άλλο επιπλέον, ότι ο Θεός είναι ικανός. Μπορεί! Είναι Παντοδύναμος, μπορεί να κάνει και κάποιο θαύμα! Επομένως λέω, αν θέλεις να πεθάνει η κόρη σου, υπέγραψε. Εγώ διαφωνώ σαν γιατρός προσωπικά. Εγώ δεν θα υπέγραφα.

Οπότε, ξεσηκώθηκε λοιπόν η μητέρα, όχι γιατρέ, λέει, προς Θεού, λέει, τι λες τώρα, λέει, και μόνο που αυτό μου είπες, λέει, μου φτάνει. Λοιπόν, οπότε, λέω, θα υπογράψεις; Όχι, πώς, τι, λέει, θα υπογράψω; Όταν υπάρχει και μία ελπίδα! Κι εγώ πιστεύω στον Θεό, ότι μπορεί να κάνει και το θαύμα του.

Οπότε βγαίνω, λοιπόν, έξω, με πιάνουν οι συνάδελφοι, τι έγινε; Λέω, δεν θέλει η μαμά να υπογράψει. (πρέπει να υπογράψει η μητέρα ότι δέχεται) Μα, λένε, αυτό.... Όχι, γιατρέ, λέει, εγώ δεν υπογράφω!

Λοιπόν, το αποτέλεσμα. Λοιπόν, σε μια εβδομάδα η κοπέλα ανένηψε, έγινε καλά· είχα μάλιστα κι έναν βοηθό, είναι τώρα παιδοχειρουργός, λοιπόν ο οποίος το θυμάται το περιστατικό και είναι ανεξίτηλα μέσα στην καρδιά του τυπωμένο. Λοιπόν, η κοπέλα αυτή βγήκε από το νοσοκομείο μας, μάλιστα την κρατήσαμε κανένα μήνα μετά και τη γυρίζαν στους διαδρόμους που περπατούσε, και είναι σ' ένα χωριό της Αριδαίας, παντρεύτηκε κι έχει παιδάκια!

Αν μου επιτρέπεται, για να μη σας φάω το χρόνο, να κάνω μόνο δυο σχόλια μικρούλια. Λοιπόν, εφόσον η διάγνωση του εγκεφαλικού θανάτου μπαίνει καθαρά με ανθρώπινα κριτήρια, τα οποία ανθρώπινα κριτήρια ουδέποτε είναι αλάθητα, ας το σκεφτούμε. Τι θα μας πούνε αυτοί για τους μοναχούς, στους οποίους είναι γνωστό ότι δεν υπάρχει πτωματική ακαμψία. Θα μας πουν ότι ζούνε; Ε, ας μας εξηγήσουν! Ζουν ή δεν ζούνε;

Και δεύτερον και τρίτον και τελευταίο. Αυτή η υπερευαισθησία μας για να σώσουμε δέκα, είκοσι, τριάντα, εκατό ανθρώπους... γιατί να μην υπάρχει, να υπάρχει και μια ανάλογη ευαισθησία, που σκοτώνουμε τριακόσιες χιλιάδες μωρά, πριν γεννηθούν; Τα σκοτώνουμε και προσπαθούμε να δημιουργήσουμε κλωνοποιημένα ανθρωπόμορφα τέρατα για να τους πάρουμε τα όργανά τους. Μήπως αυτό είναι ύποπτο;

Ευχαριστώ πολύ!

(Αρχείο ήχου)

(Πηγή: impantokratoros.gr)